



Křik Sodomy a Gomory

Dejan Delčev

Adrian Ebens

Dejan Delčev
Adrian Ebens

Křik Sodomy a Gomory



MARANATHA
M E D I A

maranathamedia.cz

Březen 2019

Obsah:

“

“A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně”	5
Význam termínu “Vyvrácení”	7
Boží hněv znamená, že Pán skryje svoji tvář	10
Kříž jako klíč k porozumění tajemství	11
Hříchy lidí přinášejí důsledky pro celou Zemi	15
Dva andělé - Zhoubci	22
Zavřené dveře	29
Konečné zničení odpůrců dobra	31
Okolnosti zničení Sodomy	38

“A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně”

Při zběžném čtení tohoto textu, uvedeného v biblické knize Genesis, se jednoznačně zdá, že Bůh svým přímým zásahem vylil oheň z nebe na starověká města Sodomu a Gomoru.

[CSP] Gn 19:24 A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně. *Bylo to* od Hospodina z nebes.

Náhle a neočekávaně jako blesk z jasného nebe propukla bouře. Hospodin dštil síru a oheň z nebe na město a úrodnou nížinu. Jejich paláce a chrámy, nádherné budovy, zahrady, vinice a davy lidí, bažících jen po zábavě, kteří ještě včera tupili posly nebes — vše bylo stráveno. (Patriarchové a proroci, str. 113) {PP 162.2}.

Jak snadno může projev Božího hněvu změnit nádhernou krajinu v pusté místo. (*Rady rodičům, učitelům a studentům* str. 80 anglického stránkování – dále jen an. s.) {CTr 80.3}.

Při přemýšlení nad texty a příběhy Písma bychom se však měli řídit pravidly výkladu Bible, jimiž se při svém studiu řídil William Miller, a které Bůh daroval původnímu adventnímu hnutí, aby tak stálo na pevném základě.

„Abychom správně pochopili kterýkoliv bod učení, je nutné vyhledat v Bibli všechna místa k danému tématu. Poté nechte každé slovo působit svým vlastním významem a vlivem. Pokud si takto dokážete vytvořit svůj závěr bez vzájemného rozporu studovaných pasáží, nemůžete být na omylu.“ (Pravidlo č. 4).

Ti, kteří hlásají poselství třetího anděla, studují Písmo stejným způsobem, jaký se osvědčil i Williamu Millerovi. (Review and Herald, 25. listopadu 1884, odst. 23).

Než se pustíme do podrobností tohoto příběhu, položme si následující otázku: Existují nějaké případy v Bibli, kde se říká, že Bůh někoho přímo srazil, avšak později se ukázalo, že tento zásah nepocházel přímo od něho?

Satan nato Hospodinu odpověděl: „Bojí se snad Jób Boha bezdůvodně? Cožpak ty jsi neohradil jej, jeho dům a všechno, co má, ze všech stran? Nepožehnal jsi dílo jeho rukou a nerozhajnil se jeho statek na zemi? Avšak vztáhni nyní svou ruku a zasáhni vše, co má; určitě ti bude do tváře zlořečit.“ **Hospodin řekl Satanovi: „Hle, vše, co má, je ve tvé ruce; pouze na něho ruku nevztahuj.“** A Satan odešel z Hospodinovy přítomnosti. (Jób 1:9-12)

Ještě mluvil, když přišel jiný a řekl: „**Boží oheň padl z nebes**, zapálil ovce i služebníky a strávil je. Unikl jsem pouze já sám, abych ti to oznámil.“ (Jób 1:16).

Hospodin se pak Satana zeptal: „Zdali sis všiml mého otroka Jóba? Neboť není jemu podobného na zemi, muže bezúhonného a přímého, bohabojného a odvracejícího se od zlého. Stále se drží své bezúhonnosti, **i když jsi mne podnítil proti němu, abych jej bezdůvodně pohltil.**“ (Jób 2:3).

V tomto případě si Jóbův služebník nejen myslel, že oheň spadl přímo od Boha, ale že sám Bůh takto promlouvá. Měl by stejný názor, i kdyby tento projev destruktivní moci zasáhl Jóba samotného. Bylo tomu tak proto, že v posledku veškerá moc skutečně náleží Bohu a nic se nemůže stát bez jeho svolení.

Bůh promluvil jednou a já jsem slyšel toto dvojí: že Bohu patří moc, a tvé je, Panovníku, i milosrdenství a že odplatíš každému podle jeho skutků. (Žalm 62:12,13).

Význam termínu “Vyvrácení”

Skutečně, bez svolení Boha se nic nemůže stát; to však automaticky neznamená, že trest nebo zásah přichází vždy přímo od Něho. Podívejme se nyní důkladněji na to, jak tuto informaci pravdivě aplikovat v příběhu měst Sodomy a Gomory:

*Celá země je spálena sírou a solí, není oseta a nedává vzrůst, nevychází na ní ani žádná zeleň — jako po **vyvrácení** (hebr. מהצכה) [H4114] Sodomy a Gomory, Admy a Sebójimu, které Hospodin **vyvrátil** (hebr. הפך) [H2015] svým hněvem a svou zlobou. (Deut 29:22)*

Když Mojžíš popisuje osud těchto měst, používá dvě slovesa, která obě jsou přeložena termínem „vyvrátit.“ Zatímco to první (H4114) spíše znamená zničení, druhé (H2015) nese jiný význam:

הפך haphak

měnit, překloupati, překlápěti, překotiti, převrhnouti, převrátiti, klopati, ohrnouti, podvracet, zvrátiti se, zanášeti stranou

ni. : točiti se, býti otočen, podvrácen, překloupen, převrhnout, vzepříti se, přinést zvrát, dojít ke zvratu, změnit se, býti změněn

hitpa. : kmitati se, míhati se

ho. : míhati se, otočiti se, převrátiti se, změnit se

Protože zde tento výraz není jistě použit jako nadbytečný, je to právě toto druhé sloveso, které upřesňuje, o jakou metodu zničení se jednalo,

a která byla nějakým způsobem vnímána jako „vyvrácení.“
Nejběžnějšími ekvivalenty tohoto slovesa jsou termíny **otočit, změnit, obrátit, zvrátit**. V následujících verších je stejné slovo použito k popisu situací, kdy Bůh mění kletbu v požehnání:

*Nevyšli synům Izraele vstříc s chlebem a vodou, ale najali proti nim Bileáma, aby je proklel; ale náš Bůh **změnil** (H2015) kletbu v požehnání. (Neh 13:2).*

Stejné slovo je použito k popisu obrácení Saula k Bohu.

*I stalo se, že když se obrátil, aby šel od Samuela, Bůh mu **změnil** (H2015) srdce v jiné a v onen den se naplnila všechna ta znamení. (1 Sam 10:9)*

Dále tento termín nalézáme v situaci, kdy se Egypťané obracejí proti Izraelitům.

*I přišel Izrael do Egypta a Jákob se stal hostem v zemi Chámově. Svůj lid učinil velmi plodným a učinil jej silnějším, než byli jeho protivníci. Těm **změnil** (H2015) srdce, takže jeho lid nenáviděli a jednali s jeho otroky lstivě. (Žalm 105:23-25)*

Jakým způsobem obrátil Bůh Egypťany proti Izraelitům? Poslal k nim Josefa, a tak egyptské zemi požehnal, a skrze něj z nich učinil bohatý a silný národ.

Král veřejně uznal, že jen milostivým zásahem Boha Josefova se Egypt těšil hojností, zatímco ostatní národy vymíraly hlady. Uznával také, že pod Josefovou správou království zbohatlo, a z vděčnosti zahrnoval rodinu Jákobovu královskou přízní.

Čas však plynul dál a velký muž, jemuž Egypt za tolik vděčil, zemřel, a vymřelo i pokolení, kterému jeho práce přinesla požehnání. A „povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Josefa“. Věděl samozřejmě, jaké služby vykonal Josef pro národ, nechtěl

však, aby si je lidé připomínali, spíše chtěl, aby na ně co nejdříve zapomněli. (Patriarchové a proroci, str. 174) {PP 241.2-3}.

Prozřetelnost Boží, která pracovala tak, aby obrátila srdce Egyptanů k pravému Bohu, nebyla obyvateli Egypta pochopena a oceněna. Nakonec její působení vyústilo k tomu, že se obrátili proti Hospodinu. Místo určitého vděku Bohu nebes se rozhodli pro podezřívavý postoj a obavu, že se je Izrael pokusí svrhnout a převzít kontrolu nad národem.

Jedním z dalších nádherných významů hebrejského slovesa *haphak* je jeho použití pro popis činnosti čtvrtého anděla v procesu obrácení národů k pravdě.

*Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, **ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva. A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání.** Rozhlédni se kolem a viz: Ti všichni se shromáždili a přišli k tobě. Tvoji synové přijdou zdaleka a tvé dcery budou chovány po tvém boku. Tehdy to uvidíš a budeš zářit, tvé srdce se zachvěje a rozšíří, protože se k tobě **obráť** (H2015) bohatství moře, přijde k tobě majetek národů. (Iz 60:1-5)*

Víme, že v posledních dnech, i když se mnoho lidí přikloní k pravdě, bude mít většina obyvatel světa svá srdce obrácená proti pravdě a Božímu lidu, a budou se jej snažit zničit.

*Na počátku doby soužení budeme naplněni Duchem svatým tak, že vyjdeme, a sobotu budeme zvěstovat ještě plněji. To rozzuří církev a adventisty podle jména, protože nebudou moci vyvrátit pravdu o sobotě. V té době všichni Boží vyvolení jasně uvidí, že jsme měli pravdu a **vyjdou** [srdce byla obrácena] **a***

vytrpí s námi pronásledování. Viděla jsem násilí, hlad, morovou nákazu a veliký chaos na Zemi. Bezbožní měli za to, že my jsme na ně uvalili tento soud. Povstali a radili se, jak by nás ze země vyhladili, protože se domnívali, že potom ono zlé přestane. (Rané spisy, str. 12)

Boží hněv znamená, že Pán skryje svoji tvář

Text v Deuteronomiu 29:23 také říká, že Hospodin ona města vyvrátil „svým hněvem a svou zlobou“. Bůh však není jako my, jeho myšlení i jeho hněvání se nejsou takové, jak je vnímáme my lidé. Když Bible hovoří o Božím hněvu a zlobě, je nucena použít terminologii, srozumitelnou lidem:

*Jestliže však naše nepravost prokazuje Boží spravedlnost, co řekneme? Není Bůh nespravedlivý, když nás **stíhá hněvem?** **Mluvím teď po lidsku.** (Řím 3:5)*

Pokud tedy Boží hněv není přímým projevem nelibosti ze strany Hospodina, co si vlastně pod těmito slovy máme představit?

*Vyjdou bojovat proti Chaldejčům, aby je naplnili mrtvolami lidí, které **jsem pobil ve svém hněvu a ve své zlobě**, protože jsem pro všechno jejich zlo **skryl před tímto městem svou tvář.** (Jer 33:5)*

„Boží hněv“ je ekvivalentní vyjádření jeho reakce na zlé jednání lidí, kdy je nucen odstoupit a „skrýt svou tvář.“ Takto se Pán rozhněval na Admu a Sebójim - další dvě města zničená spolu se Sodomou a Gomorou.

*Jak bych tě **mohl vydat**, Efrajime? Jak bych tě mohl **předit**, Izraeli? Jak bych tě mohl vydat **jako Admu**? Jak bych s tebou mohl učinit to co **se Sebójimem**? Mé srdce se ve mně změnilo, je vzbuzen všechen můj soucit. (Oz11:8)*

Následující dva uvedené texty ukazují, že Pán Bůh respektuje svobodu volby, v důsledku čehož v podstatě musí lidské bytosti ponechat důsledkům jejich rozhodnutí. Jelikož je naším milujícím Otcem, je pro něj toto rozhodnutí často velmi bolestné:

*Svědčí o nich výraz jejich tváře a svůj hřích oznamují jako Sodoma — netají jej. Běda jim, **protože na sebe uvedli zlo**. (Iz 3:9)*

Nemylte se, Bohu se nikdo nebude vysmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný. (Gal 6:7-8)

Kříž jako klíč k porozumění tajemství

Přirozený člověk nevěří, že hřích má sebezničující účinek, a proto je přesvědčený, že Bůh osobně zasahuje a trestá přestupníky svého zákona. Protože nevěří, že hřích sám o sobě přináší smrt, domnívají se, že je to Bůh, kdo musí trestat zkažené lidi svými přímými zásahy. Izaiáš nám však jasně říká, že obyvatelé Sodomy si na sebe zlo přivedli sami. Otázka zní: Jak se to stane? Je možno odhalit tajemství tohoto ve skrytu působícího procesu, kdy v případě pěti starověkých měst došlo k jejich zničení vlastní vinou?

Tajemství kříže vysvětluje všechna ostatní tajemství. Ve světle, které září z Golgoty, vypadají Boží vlastnosti, které v nás vzbuzovaly strach a posvátnou bázeň, krásné a přitažlivé. Milost, laskavost a otcovská láska se pojí se svatostí,

spravedlností a mocí. Až budeme pozorovat vznešenost Boha na trůnu, jeho velikost a vyvýšenost, a v projevech jeho milosti poznáme jeho charakter, pochopíme jako nikdy předtím význam onoho drahého oslovení: „Otče náš“. (Velké drama věků, str. 419) {GC 652.1}.

Boží Syn nebyl svým nebeským Otcem potrestán smrtí pro naše nepravosti. Tím, že tyto nepravosti vzal na sebe, vznikl nepředstavitelný psychický tlak, který rozdrtil jeho duši až k smrti. Avšak při běžném pohledu na jeho utrpení jej člověk přirozeně vnímal jako „zasaženého a ubitého Bohem a zkrušeného.“ Izaiáš 53: 4. Toto nelidské utrpení, vyvolané tíhou našich hříchů, způsobilo, že se Boží Syn cítil opuštěný Otcem - jako by se Otec od něho odvrátil a skryl svou tvář. Bůh Otec tam však byl přítomen a trpěl se Svým Synem.

Jak bych tě mohl vydat, Efrajime? Jak bych tě mohl předat, Izraeli? Jak bych tě mohl vydat jako Admu? Jak bych s tebou mohl učinit to co se Sebójimem...?

„Ne, nemohu se tě zřící...“ A tak Bůh Otec svoluje, aby byl za naše přestupky vydán jeho Syn.

Sám přebírá vůči nositeli hříchu roli soudce, a tíhou té chvíle je oddělen od nádherných vlastností Otce. (Svědectví pro kazatele, str. 245 an.s.)

V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal stan a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby byla jeho sláva poodhrnula závoj z temných mračen, všichni přítomní by zahynuli. Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině. Spasitel sám tlačil vinný lis a nikdo z lidí mu nemohl pomoci. (Touha věků, str. 484).

Jako nositel hříchu už Kristus není schopen vnímat laskavou tvář svého Otce, ale spíše Jej vidí jako nekompromisního soudce, který nemá s dobrotou jeho Otce nic společného. To hřích byl příčinou jeho stavu, avšak On jediný dokázal proniknout ten neproniknutelný temný mrak, a vírou se pevně držet neviditelné reality pravého charakteru svého Otce. Běžný člověk takové víry není schopen, a když se proti nám projeví Boží hněv, vnímáme ho tak, že od nás Pán odvrátil svou tvář, a nejsme schopni nadále věřit v Boží milosrdenství. Když byl tedy Kristus proklán vším, co prožívají lidé jako důsledek hříchů, byl na kříži zasažen utrpením lidí, kteří kvůli (nevyznanému) hříchu ztratí věčný život.

V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny. (Iz 63:9)

A jejich mrtvá těla budou ležet na náměstí toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován jejich Pán. (Zj 11:8)

Zjevení tajemství kříže v Sodomě a Gomoře nám pomáhá porozumět, o jaký druh procesu jejich zničení šlo. Obyvatelé Sodomy a Gomory nebyli osobně vyvražděni naším nebeským Otcem, ale intenzita jejich hříchů vyvolala celou ohnivou bouři, která mohla zuřit a ničit jen tehdy, když Otec bolestně a neochotně odvrátil svoji tvář od těchto měst.

Sledujme pozorně:

Při destrukci Sodomy a Gomory vidíme, že Pán zasahuje; oheň sestoupil z nebe a zničil tato zkažená města. Čas od času Bůh dával na vědomí, že se chystá zasáhnout určitým způsobem. Pozorně si všímá, co se na Zemi děje. Když tehdy situace dospěla do krizového bodu, vstoupil do děje, aby zabránil

satanovým plánům. Často dopouští, aby se záležitosti národů, rodin i jednotlivců dostaly do krize, kdy jeho následný zásah bude všem zřejmý. (Svědectví pro jižní Afriku, str. 53 an.s.)

Všimněte si, že Pán si je dobře vědom toho, co se děje po Zemi. Přesně ví, kolik zla musí všechny kouty Země snášet v důsledku lidské hříšnosti. Avšak když Ježíš mluví o trestu zničení Sodomy a Gomory, nezmiňuje svého Otce ani sebe jako iniciátory této katastrofy:

*A jak bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a **přišla potopa a zahubila všechny**. Podobně bylo za dnů Lota: jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli, avšak toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, **pršel z nebe oheň se sírou a zahubil všechny**. Právě tak to bude toho dne, kdy se zjeví Syn člověka. (Luk 17:26-30)*

Duch prorocký odhaluje, co způsobilo tuto vřavu přírodních sil:

*Kvůli setrvávání v hříchu se svět stává stejně zkaženým, jako tomu bylo za dnů Sodomy a Gomory; a jak tomu bylo před potopou. Ježíš prohlásil, že takový stav společnosti bude znamením jeho brzkého příchodu. Řekl: „A jak bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka: jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu a **přišla potopa a zahubila všechny**. Podobně bylo za dnů Lota: jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli, avšak toho dne, kdy Lot vyšel ze Sodomy, **pršel z nebe oheň se sírou a zahubil všechny**. Právě tak to bude toho dne, kdy se zjeví Syn člověka. **“Ty samé hříchy, které přinesly zkázu Sodomě, se praktikují i dnes a svět rychle***

dozrává pro den konečného účtování. **Alkohol, drogy a ostatní omamné látky spolu s prostitucí a těžkou zmateností v oblasti sexuality** jsou běžnými jevy ve všech našich městech a vesnicích; a **poslední velký den přichází na svět**. (Review and Herald 1. května 1894, odst. 3)

Hříchy lidí přinášejí důsledky pro celou Zemi

V níže uvedených textech si přečteme, které konkrétní hříchy vyvolaly zničení Sodomy a Gomory, jakož i celého předpotopního světa. Ano, ony samotné hříchy praktikované v Sodomě přivedly na toto město oheň zkázy; a nebylo to způsobeno žádným jiným vlivem. Je možné, aby se to odehrálo právě tak?

Usychá, vadne země, chřadne, vadne svět, chřadnou velikáni lidu země a země je znesvěcena pod svými obyvateli. Vždyť přestoupili zákony, změnili ustanovení, porušili věčnou smlouvu. Proto šíří zemi prokletí a její obyvatelé nesou vinu. Proto ubude obyvatel země a lidí zůstane maličko. Bude usychat mladé víno, bude chřadnout réva, budou vzdychat všichni radostného srdce. Ustane veselí tamburín, přestane hukot rozjařených, ustane veselí lyry. Nebudou za zpěvu pít víno, pivo pijanům zhořkne. (Iz 24:4-9)

Z tohoto textu vyplývá, že země je svými obyvateli znečišťována, když praktikují takové hříchy, jako je pití vína a silných lihovin. Ellen Whiteová vztahuje tento způsob ničení principů života (znečištění země) přímo na případ Sodomy a Gomory.

Když jsme se dívali na sutiny města Williamsport, přenesli jsme se v myšlenkách do doby, kdy byl starověký svět zaplaven vodami potopy. V naší fantazii jsme v mlhách minulosti viděli scény hrozného ničení za Noemových dnů. Téměř jsme cítili žár hořící Sodomy, když byla Země svými obyvateli

znesvěcena, a uvědomili jsme si, že žijeme v době podobné té tehdejší, předcházející soudům, které přicházely na starý svět. **Duch Boží je nyní postupně odnímán obyvatelům Země.** (Review and Herald, 13. srpna 1889)

Pán jasně vidí sexuální zvrácenosti a perverzi, které se taktéž hojně vyskytovaly v Sodomě i Gomoře. Zničení těchto dvou měst bylo nevyhnutelným důsledkem znevážení a znesvěcení Bohem daných principů života. Stejný princip příčiny a následku je také patrný v postupném zániku kenaánských národů.

*Protože se země poskvrnila, navštívil jsem ji s trestem za její provinění a země vyvrhla své obyvatele. Vy však zachovávejte má ustanovení a má nařízení a nepáchejte nic z těchto ohavností — ani domorodec, ani příchozí, který pobývá uprostřed vás. Neboť všechny tyto ohavnosti páchali lidé země, kteří byli před vámi, a země se poskvrnila. **At' vás země nevyvrhne, když byste ji znečistili, jako vyvrhla národ, který byl před vámi.** Neboť každý, kdo by páchal nějakou z těchto ohavností, všichni ti, kdo je páchají, at' jsou vyhlazeni zprostřed*

Pod nadvládou tzv. moudrosti člověka se příroda stále více stává nástrojem destrukce a zkázy. Věci, které byly člověku dány pro jeho dobro a požehnání, se mění v prokletí. Konzumací vína a ostatního alkoholu se lidé stávají otroky chuti k jídlu. A Bůh do těchto osudů často nezasahuje a nezpůsobí zázrak, aby přeměnil zlo v dobro; ale v souladu se svými věčnými zákony nechává věci běžet přirozenou cestou. Nechť není pokoj s bezbožnými, říká. At' je proti svévolníku vše ve válce. A příroda odpovídá: „Ne, nebude mít pokoj.“ Pokud si člověk chce řídit svůj život po svém a bere jej jen do svých rukou, pokud vyhledává jen to, co se mu líbí a jedná proti Bohu

a přírodě; stanou se mu jeho přirozené náklonosti nástrojem sebezničení a smrti. (Vybraná poselství sv. 3, str. 344 an.s.)

Prodlouženou Boží rukou jsou síly přírody, které se často vzeprou proti porušovatelům Božího zákona. Příroda skrývá ve svém nitru destruktivní síly až do chvíle, kdy ve svůj čas propuknou, aby zničily člověka a očistily zemi. Příklad tohoto principu můžeme vidět např. když egyptský faraon vzdoroval Bohu tím, že odmítal poslechnout Mojžíše a Árona, a prohlásil: Kdo jest Hospodin, abych poslouchal hlasu jeho? Neznám Hospodina, ani nepropustím Izrael. "(Exodus 5:2); vyjádřila příroda soucit se svým odmítnutým Učinitelem a spolupracovala s Ním na trestu vůči faraonovi osobně i celé egyptské zemi. Kvůli faraonově neústupné pýše byl celý Egypt zasažen její ničivou mocí. (Dopis č. 209, 1899, odst. 23)

Bůh pocítoval nesouhlasné záchvěvy znesvěcené Země, a to vysvětluje způsob, jakým slyšel křik přicházející ze Sodomy a Gomory a okolních měst:

*I řekl Hospodin: **Křik proti Sodomě a Gomoře je tak velký a jejich hřích tak přetěžký**, že musím sestoupit a podívat se, zdali jednají zcela **podle toho křiku**, který se ke mně donesl. A jestli ne, zjistím to. Gen 18:20-21*

Porušené frekvenční chvění, které vycházelo z odporných činů obyvatel Sodomy a Gomory, se pro Hospodinův sluch svou intenzitou proměnilo ve velký křik. Skrze výrazně změněné vibrace Země v okolí těchto měst, Bůh rozpoznal, že se tam odehrává něco velmi znepokojujícího, a že tito lidé skrze páchané bezprávi dospěli ke svému konci, aniž by o tom měli nejmenší tušení. Ozvěna tohoto „křiku“ se s velkou bolestí zarývala do srdce našeho nebeského Otce:

Satan se snaží vyvolat v lidech pochybnosti. Chce, aby se na Boha dívali jako na tvrdého soudce. Pokouší je k hříchu a potom jim našeptává, že jsou příliš špatní na to, aby mohli přijít k nebeskému Otci a vzbudit jeho soucit. Pán to všechno ví. Ježíš ujišťuje své učedníky o tom, že Bůh je má rád a zná všechny jejich potřeby i slabosti. Nebeskému Otci neunikne žádná naše bolest, vzdech či zármutek. (Touha věků, str. 226)

Jak hrozný musel být tento sodomský a gomorský křik korupce, perverze, násilí a bezpráví pro něžné a čisté srdce našeho Otce, když kdysi v minulosti („pouhá“) jedna vražda spravedlivého Ábela, která již tehdy vyvolala negativní ozvěnu v zemských vibracích, vedla k následujícímu výroku Boha ke Kainovi:

Hospodin řekl: Cos to udělal? Slyš, krev tvého bratra ke mně křičí ze země! A nyní budeš proklet a vyvržen ze země, která otevřela svá ústa, aby ze tvé ruky přijala krev tvého bratra. Když budeš obdělávat zemi, již ti nevydá svou sílu. Budeš na zemi bezdomovcem a tulákem. (Gen 4:10-12)

Cítíme v těchto slovech utrpení Otce a jeho Syna? Když zemské negativní vibrace, způsobené zlým jednáním jednoho člověka, způsobily tolik bolesti v jejich srdcích, pak se ptám, jakou asi bouří by mohlo vyvolat nahromaděné a koncentrované zlo, páchané v těchto starověkých městech? Prostřednictvím existujícího těsného spojení mezi člověkem a zemí, může bouře vzniknout i na základě nespokojených myšlenek a pocitů několika mužů. Jako např. v situaci, kdy byli Ježíšovi učedníci zklamáni tím, že nesouhlasil s jejich nadšeným nápadem provolat jej králem. A reakce (přírody) na sebe nedala dlouho čekat.

Myšlenky učedníků byly rozbouřené a podrážděné. Ve své moudrosti Pán vše vedl tak, aby se jejich duše a mysl znovu naplnily pozitivními tématy a postoji. Bůh často pracuje tímto způsobem, když si lidé sami vytvářejí zbytečné problémy a komplikace. Tak i v této situaci jim rozhodně nebylo zapotřebí více problémů, než právě přicházelo...

Hnala se k nim prudká bouře, a oni na ni nebyli připraveni. Po tak krásném dni to byla nečekaná změna. Když se zvedla vichřice, velmi se polekali. Zapomněli na svoji nespokojenost, nevěru a netrpělivost a všichni se usilovně snažili zachránit loď před potopením. Místo, kde se měli setkat s Ježíšem, nebylo od Betsaidy daleko a za příznivého počasí trvala plavba jen několik hodin. Nyní je však vítr hnal stále dál a dál od cíle. Učedníci zápasili s vlnami až do čtvrté noční hlídky. Byli vyčerpaní a začínali propadat beznaději. Tma a rozbouřené vlny jim ukázaly jejich bezmocnost a oni zatoužili po svém Učíteli. (Touha Věků, str. 239)

Bouřlivé myšlenky a pocity učedníků iniciovaly viditelné změny v chování okolní přírody. A Pán to na své učedníky dopustil z důvodu udělení důležité lekce víry a důvěry v Něj. Nyní si představme, jak silnou přírodní bouři by byla schopna vyvolat nepravost tisíců obyvatel těchto zkažených měst, když byl Bůh nakonec donucen nechat volně proběhnout přirozené následky jejich hříchu?

Znovu dostal (Lot se svojí rodinou) svatý příkaz, aby si pospíšil, neboť divá bouře nedá na sebe již dlouho čekat. (Patriarchové a proroci, str. 112).

Bouře Božího soudu čekala už jen na okamžik, kdy ubozí uprchlíci budou v bezpečí. (Patriarchové a proroci, str. 111).

Stalo se to proto, že Kristus, který je Božím slovem, jenž drží prvky přírody na svých místech, byl hříchy oněch lidí zcela odmítnut (ukřižován); a tak nezůstala ve hře žádná pozitivní síla, jež by mohla zabránit nástupu chaosu, který vytvořili. Nakonec Kristus musel dovolit, aby oheň jejich zhýralých a perverzních vášní zapálil bouři přírodních živlů:

Bylo tam mnoho lidí, mladých i starých, rozdílných a rozvášněných. (Patriarchové a proroci, str. 110)

Jeho slova však působila jako lití oleje do ohně. Jejich zběsilost se stupňovala v bouřlivý řev. (Patriarchové a proroci, str. 110)

*Především vězte, že v posledních dnech přijdou s posměchem **posměvači, kteří budou žít podle svých vlastních žádostí a budou říkat: ‚Kde je to zaslíbení jeho příchodu? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to je od počátku stvoření.‘ Je jim totiž skryté, neboť to chtějí, že nebesa byla od pradávna a země povstala z vody a skrze vodu **slovem Božím, skrze něž také tehdejší svět zahynul, když byl zatopen vodou. A týmž slovem jsou nyní nebesa a země uschovány k ohni a střeženy pro den soudu a záhuby bezbožných lidí.**** (2 Petrova 3:3-7)*

Následující informace z oblasti archeologie by nám mohly poskytnout vysvětlení o tom, jak byla tato města zničena svými vlastními nepravostmi, a ne přímým zásahem Božím.

*Bible poskytuje podrobný popis katastrofy, která postihla města mezopotámské roviny. V tomto popisu se vyskytují dvě hebrejské fráze a jedno klíčové slovo, které je třeba prozkoumat, aby bylo možno co nejpřesněji pochopit tuto tragickou událost: *goprit wa es* - materiál (hmota), který dopadl na města (Gn 19:24), *hapak* -to,*

co se stalo s městy (Gn 19:25) a qītor hakkībsan – to, co Abraham pozoroval (Gn 19:28). Termín goprit je pro hebrejštinu převzaté slovo, pravděpodobně pocházející z Akkadštiny ki/ubritu, což znamená směs síry a oleje (černá síra) (zdroj: Gentry 1999). Slovo navázané na goprit - wa es, jednoduše znamená „oheň“. Jinými slovy materiál, který dopadl na Sodomu, Gomoru a ostatní města mezopotámské roviny (kromě Soáru), byl hořící ropný produkt. Termín hapak znamená převrátit se nebo svrhnout. Když Abraham z dále pozoroval tuto scénu devastace, viděl stoupající kouř - keqītor hakkībsan, „jako kouř z pece.“ Kībsan je keramická pec (zdroj: Wood 1992). Při vypalování výrobků v keramické peci proudí vzduch nuceným tahem, který je výsledkem ohřevu vzduchu a kouř se valí komínem vzhůru do ovzduší. To je přesně to, co zdáli viděl Abraham – tmavý kouř, valící se z roviny kolem Sodomy a Gomory, který prudkým tahem stoupá nahoru. Slovo použité pro kouř, qītor, není slovo používané pro běžný kouř z obyčejného ohně. Označuje hustý kouř, který vzniká např. při obětování zvířat. Je zřejmé, že se zde jedná o záznam nepřirozené a neobvyklé události.

Zdroj: <http://www.biblearchaeology.org/post/2008/04/The-Discovery-of-theSin-Cities-of-Sodom-and-Gomorrah.aspx>

Zde tedy máme vysvětlení takových textů, které hovoří o vyvrácení (podvrácení či obrácení) Sodomy a Gomory, uvedených např. u proroka Ámose nebo apoštola Petra:

Já Bůh jsem mezi vámi působil zkázu, jako když jsem rozvrátil Sodomu a Gomoru; byli jste jako oharek vyrvaný z plamenů. A přesto jste se ke mně nevrátili, praví Hospodin. (Ámos 4:11, B21)

Také města Sodomu a Gomoru obrátil v popel a odsoudil k zániku a tím dal varovný příklad budoucím bezbožníkům. (2 Petrova 2:6)

Vyvrácení těchto bezbožných měst se odehrálo jako samovolný a přirozený důsledek toho, že Boží Syn již nemohl nadále nést a sténat pod břemenem obrovského tlaku zla, které obyvatelé Sodomy (a ostatních zničených měst) uvedli v existenci, a odtáhl od nich své ochranné ruce.

Víme přece, že celé tvorstvo až dodnes společně sténá a pracuje k porodu. (Řím 8:22)

To, co se těmto městům přihodilo, nebylo provedeno svévolným násilným činem Božím, ani lidským.

Vina dcery mého lidu je větší nežli hřích Sodomy, která byla v okamžiku vyvrácena, aniž by na ni byly položeny ruce. (Pláč Jeremiášův 4:6)

Dva andělé - Zhoubci

Města a okolní krajina byly tedy zničeny hořícími a explodujícími přírodními materiály, obsaženými v zemském povrchu, a deštěm hořících sirných sloučenin.

Jak však vysvětlíme slova, jež sdělili andělé Lotovi?

Neboť zničíme toto místo, protože veliký je před Hospodinem křik proti němu, takže nás Hospodin poslal, abychom je zničili. (Gen 19:13)

Andělé zjevili Lotovi účel svého poslání: „Zkazíme místo toto, proto, že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.“ (Patriarchové a proroci, str. 111)

Zde je andělé opustili a vrátili se do Sodomy, aby dovršili své dílo zkázy. (Patriarchové a proroci, str. 111)

Před časem se Lot rozhodl žít v Sodomě, a vstoupil do ní jako bohatý muž. Nyní spěšně odcházel s prázdnýma rukama pobízen anděly, kteří ještě na chvíli zadržovali projev Božího hněvu, jež zakrátko vzplane a pohltí obyvatele Sodomy a vyhladí ze zemského povrchu toto vysoce prosperitou poctěné město i s jeho satelity. Již napořád zde zůstane holé a pusté místo, které s původní krásou Božího stvoření již nikdy nebude mít nic společného. (Vybraná poselství, svazek 10, str. 236 an. s.)

Předtím, než se pokusíme učinit určitý závěr ohledně chování oněch dvou andělů-poslů, připomeneme si vysvětlení Ducha proroctví ohledně duševně-duchovního procesu, který nakonec vede ke ztrátě věčného života:

Každý člověk by měl velmi vážně uvažovat o stěžejních duševních pochodech, které mohou vést ke ztrátě vlastního života. Životní prohra (s následkem ztráty věčného života) není nikdy způsobena nespravedlivým a svévolným rozhodnutím na straně Hospodina. Bůh nevyvolává u lidí duchovní slepotu. Právě naopak, sesílá dostatek světla a přesvědčivých důkazů, jež člověku umožňují rozlišovat mezi pravdou a bludem. Nikdy však člověka nenutí k přijetí pravdy násilím nebo manipulací. Ponechává mu svobodu, aby si sám

vybral dobro nebo zlo. Pokud daný člověk odmítá a vyhýbá se síle Božího působení, kdy jej Pán vede správným směrem, a svobodně si zvolí zlou cestu; zintenzivní Bůh své působení snaží se člověka oslovit podruhé. Když daný člověk znovu odmítne – a musí tak žel učinit velmi razantně, kdy se rozhodne vědomě přehlušit volající Boží hlas ve svém nitru, pak se již po tomto třetím neopětovaném Hospodinově volání odlučuje od Boha a dostává se na stranu satana. Neschopen již vydat se správnou cestou pokračuje v tomto kurzu, až začne vydávat zlo za dobro. Jeho odporování Božímu působení přineslo svou žeň. A v rámci svého vlivu podněcuje (vědomě či nevědomky) ostatní ze svého okolí ke stejnému postoji odporu vůči Bohu. (Rukopisy z roku 1901, str.126 an.s.)

Výše uvedený text zřetelně ukazuje, že zničení lidské duše přichází vždy jako důsledek odmítnutí aktuálního světla (slova a Ducha) od Pána. V Lotově případě světlo, které skrze něj Pán dával obyvatelům Sodomy, bylo do značné míry zatemněno jeho kompromisy a přizpůsobováním se kultuře tamních lidí. Například ve snaze zachránit své hosty, byl Lot rozhodnut obětovat své dcery tím, že by je dal k dispozici rozvášněnému a opilému davu. V tomto Lotově těžko pochopitelném rozhodnutí můžeme vnímat jeho oslabenou důvěru v Boží moc:

Lot však, zmatený a ustrašený, prosil, že nemůže učinit, co se od něho žádá, že jej postihne „to zlé“ a zemře. Život v tomto bezbožném městě uprostřed nevíry způsobil, že jeho víra se oslabila. Kniže nebes stál při něm a Lot přesto prosil o svůj

život, jako by Bůh, který projevil k němu takovou péči a lásku, ho stále neochraňoval. (Patriarchové a proroci, str. 112).

Andělé museli dokončit úkol, na který Lot v dané chvíli nestačil. A učinili tak formou plnějšiho odhalení Boží spravedlnosti, svatosti a lásky, která odkrývá hřích. Jejich svědectví mělo moc zapůsobit jako oheň pro duše obyvatel Sodomy, a kdyby tito lidé činili pokání - tváří v tvář zjevení Boží slávy, rozsudek o konečném zničení měst roviny by byl zrušen.

*Oni (dva andělé) pak odpověděli: Nikoli, přenocujeme na ulici.“ **Smysl odpovědi byl dvojitý**; vyzkoušet Lota, míní-li svou nabídku upřímně, a dát najevo, že jim není známa povaha Sodomských a že pokládají za bezpečné strávit noc na ulici. Jejich odpověď utvrdila Lota v odhodlání nenechat je na pospas lůže. Trval na svém pozvání, dokud nevyslovili souhlas, že ho budou následovat k jeho domu. (Patriarchové a proroci, str. 110)*

*Za soumraku se přiblížili k městské bráně dva cizinci. Patrně to byli pocestní, kteří chtěli v městě přenocovat. Nikdo nepoznal v těchto skromných poutnících mocné hlasatele Božího soudu a veselý, **bezstarostný dav ani netušil, že svým jednáním s těmito nebeskými posly dosáhne vrcholu své viny, jež zničí jejich krásné město.** Jeden muž však projevil k cizincům laskavou pozornost a pozval je do svého příbytku. Lot nevěděl, kdo vlastně jsou ti cizinci, byl však zdvořilý a pohostinný ke každému. Zdvořilost a pohostinnost byly součástí jeho náboženství, jemuž se naučil podle příkladu Abraháмова. Kdyby si byl býval neosvojil zdvořilé jednání, byl by snad býval zahynul s ostatními Sodomskými. **Mnohá domácnost, která zavírá dveře před cizincem, nechává stát před dveřmi posla***

Božího, který jí přináší požehnání, naději a mír. (Patriarchové a proroci, str. 109)

Věci, jež se pak děly, ukázaly, kdo jsou tito hosté, jimž poskytli přístřeší. „Ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledající dveří.“ **Kdyby nebyli bývali stíženi dvojí slepotou, jednou vznikající z tvrdosti srdce, pak by je byla tato rána Boží zastrašila, aby upustili od zlého.** (Patriarchové a proroci, str. 110)

Protože oba andělé-poslové přišli do města Sodomy v podobě lidí, a ne ve slávě nebes, neměli sodomští muži žádnou brzdu v projevení zvrácenosti svého zlého srdce, a nepokrytě se snažili dosáhnout s těmito cizinci sexuálního kontaktu. Slepotu, která tyto muže náhle obestřela, byla varováním, aby ihned zanechali svého zlého počínání. Jejich odmítnutí tak jasného varování vedlo k naplnění míry vin města Sodomy, a její osud byl zpečetěn. Avšak nedolehla na ni Boží (ani lidská) trestající ruka, Sodoma přivedla do zkázy sebe sama.

*Když Boží děti projevují milosrdenství, laskavost a lásku ke všem lidem, a zejména k „domácím víry,“ vydávají tím svědectví o tom, že „Pánův zákon je dokonalý a udržuje při životě“ (Žalm 19:8). Jelikož je však v reálném světě pošlapáván, přestupován a nerespektován, je život na planetě Zemi podoben situaci v Sodomě či podmínkám před potopou. Uprostřed odpadlého světa musí existovat lidé, kteří zachovávají věrnost Božímu zákonu. Proti nim bude stát odhodlané společenství bezbožníků, kteří porušují Boží zákon a ovlivňují ostatní, aby také překračovali jeho pravidla. Z pozice společenské autority a státní moci prosadí nařízení, namířená proti těm, kdo se snaží žít podle Božích požadavků. **"Světlo Izraele se stane ohněm a jeho Svatý plamenem. V jednom dni zapálí a***

stráví jeho bodláčí i jeho trní a dočista zničí slávu jeho lesa a ovocného sadu. Bude to, jako když potácejícímu se ubývá sil“ (Iz 10:17-18).

(Review and Herald, 20. srpna 1895).

Ellen Whiteová zde cituje z desáté kapitoly proroka Izaiáše, kde Světlo Izraele a jeho Svatý, - Bůh, se stává pohlcujícím ohněm pro všechny, kteří nenávidí posvěcené a milující Boží následovníky. Oheň lásky našeho nebeského Otce musí nakonec nevyhnutelně spálit „duši i tělo.“ To znamená, že otevřené zjevení jeho charakteru lásky přináší obrovskou radost lidem, kteří jsou s Hospodinem v souladu, avšak obrovskou bolest duši všem, kdo se rozhodli se navždy držet svých hříchů.

Bůh nejedná jako nějaký pozemský tyran. Ti, kdo odmítli jeho milost, sklidí, co zaseli. On je zdrojem života, a když se někdo rozhodne sloužit hříchu, odvrací se od Boha a připravuje se o život. V Písmu čteme: „Odcizili se Božímu životu.“ (Efezským 4:18). Kristus říká: „Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“ (Příslaví 8:36). Bůh jim dává časově omezenou příležitost, aby mohli rozvinout svoji povahu a uplatnit své zásady. Potom budou sklízet následky vlastního rozhodnutí. Satan a jeho stoupenci se svým vzpurným životem natolik vzdálili souladu s Bohem, že sama Boží přítomnost je pro ně spalujícím ohněm. Sláva Boha, který je láska, je zničí. (Touha věků, str. 491)

Andělé věděli, že jejich milostivý zákrok oslepení obyvatel Sodomy neobrátí jejich srdce k pokání, ale úplně je zatvrdí. Jejich postoj je povede ke smrti, přesto se jim poslové Boží v této kritické chvíli snažili dát poslední šanci, než překročí hranici, kde ztratí schopnost

pokání vůbec činit. Pán na ně ve velké úzkosti stále čekal..., dokud nepromarnili i poslední šanci se obrátit k jinému, lepšímu životu:

Pán neotál s naplněním svého zaslíbení, jak si někteří myslí, nýbrž je k vám shovívavý, nechtěje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2 Petrova 3:9)

To znamená, že když Sodoma a Gomora dosáhly kritického bodu, nenacházel se v nich ani jeden jejich obyvatel, který by byl otevřený možnosti činit pokání. Takovýto stav Ellen Whiteová nazývá „zavřenými dveřmi“ a jak uvidíme za chvíli, aplikuje jej jak na obyvatele předpotopního světa, tak na Sodomu a Gomoru. Pokud jde o první zmíněnou skupinu, uvádí:

Jsou plni lítosti, ale ne takové, která vede k pokání (ke změně). Jsou naplněni nenávistí a někteří i smutkem z obrazů, které Noeho kázání živě vyrývají do jejich mysli. (Rukopisy z roku 1885, str.9 an.s.).

Výše uvedené pasáže ukazují, že ne vinou andělů-poslů, ale vinou obyvatel Sodomy a jejich převráceného vnímání, se Boží volání k pokání stalo obyvatelům měst mezopotámské roviny pachem smrti:

Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu a zjevuje skrze nás na každém místě vůni své známosti. Neboť jsme Kristovou libou vůní Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni, i mezi těmi, kteří jdou do záhuby. Jedněm jsme vůní smrti ke smrti, druhým vůní života k životu. Ale kdo je k tomu způsobilý? (2 Kor 2:14-16).

Zavřené dveře

Opakovaným a vytrvalým odmítáním činit pokání ze svého uboze vedeného života, si obyvatelé Sodomy sami uzavřeli dveře Božího milosrdenství:

Noc před konečným zničením měst mezopotámské roviny, strávili jejich obyvatelé v divokých a perverzních orgiích. Lot byl díky svým obavám a varováním zesměšňován a urážen. Budou to však právě tito posměváčci, kteří zanedlouho zahynou v plamenech. V tu noc byly dveře milosti pro bezbožné a povrchní obyvatele sodomské oblasti navždy uzavřeny. (Svědectví pro církev, sv. 5, str. 233 an.s.)

Proč se pro ně dveře milosti navždy uzavřely? Jelikož obyvatelé Sodomy nepřijímali milosrdenství a tvrdě odsuzovali ostatní, tak časem se podle stejných měřítek zatvrdili nad hranici, kdy milost mohou vůbec vnímat, natožpak ji přijímat a rozdávat.

*Jsou nerozumní, věrolomní, bezcitní a **nemilosrdní**. Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají. (Řím 1:31-32).*

*Neboť soud bez milosrdenství je pro toho, kdo neprokázał milosrdenství; **milosrdenství přemáhá soud**. (Jak 2:13).*

*V této poslední noci se nepáchaly větší hříchy než v době předchozí; **avšak milost, již si tak dlouho už nevážili, přestala nakonec působit**. Obyvatelé Sodomy překročili meze Boží shovívavosti — „skrytou hranici mezi trpělivostí a hněvem*

*Božím“. Oheň Boží pomsty zakrátko vzplane v údolí Siddim.
(Patriarchové a proroci, str.110)*

Bůh není ten, kdo zavírá dveře; naopak trpělivě čeká až do bezvýchodné situace, kdy poslední lidská bytost, která by byla schopna činit pokání, se navždy rozhodne k definitivnímu odvrácení se od Něj. Člověk tím, že odmítl Boží výzvy k pokání, si sám zavřel dveře milosti. Zkušenost „zavřených dveří“ byla patrná i v době raného adventního hnutí, kde se ti, kdo odmítli poselství milosrdenství (tedy tehdejšími adventisty hlásané trojandělské poselství), ocitli ve slepé uličce, kde nemohli těžit z Boží milosti, vycházející ze Svatyně svatých. Stejná zkušenost se znovu projeví na konci dějin.

„Zavřené dveře“, jinak řečeno ukončení času shovívavé a dlouho čekající Boží milosti, se v historii periodicky opakuje. Bylo to zřejmé za časů Noeho. V situaci Sodomy se „zavřely dveře“ pro nevěřící, ale pro Lota zůstaly otevřené. Stejně tak jednoho dne skončila doba milosti pro obyvatele Týru, a taktéž pro obyvatele Jeruzaléma, kteří neuvěřili Ježíši. Cesta k záchraně však zůstala otevřená pokorným a učenlivým věřícím, všem obyvatelům Jeruzaléma, kteří poslechli Pána Boha. Právě tak bude na konci času. (Rukopisy č. 17 z r. 1885, str. 10)

*„Zatímco odcházely, aby nakoupily olej, přišel ženich, a ty, které byly připravené, s ním vešly na svatební hostinu; **a dveře byly zavřeny.**“
(Mat 25:10)*

Výše popsané události nám ukazují, jak správně chápat důležitost záznamů v nebeských knihách, zkoumaných v průběhu vyšetřujícího soudu. Vlastní volbou, pokud jde o varovné poselství z nebe, si obyvatelé Sodomy a jejího okolí zvolili svůj osud; Bůh není ten, kdo by již dopředu určil úděl jednotlivců. Na stejném místě Duch proroctví odkrývá a přesně popisuje důvody, pro které byly nakonec „zavřeny dveře“ lidem, žijícím před potopou, a i těm, kteří žili v Sodomě, Gomoře, a okolních městech.

Boží trpělivost, tak dlouho a opakovaně udílená, došla svých mezí. Záznamy v Božích knihách naplnily určenou míru a pohár nespravedlnosti přetekl. Milost přestala působit a na její místo se postavila spravedlnost s mečem odplaty. Dveře se zavřely, naděje pro svět již nebylo více; poslední varování bylo odmítnuto a drahocenná příležitost byla navždy minulostí... (Rukopisy č. 17 z r. 1885, str.8)

Situace v Sodomě a jejím okolí dorostla do té fáze, kdy jim Bůh již nemohl poskytnout žádné další světlo, které by jim mohlo pomoci. Identický proces se pro dobro celého vesmíru a věčného života bude muset ještě jednou odehrát na konci tisíciletí.

*Podobně **Sodoma a Gomora** a okolní města, která stejným způsobem jako oni plně propadla smilstvu a odešla za jiným tělem, **jsou předložena jako příklad, když nesou trest věčného ohně.** (Juda 1:7)*

Konečné zničení odpůrců dobra

Způsob zničení Sodomy a Gomory je příkladem toho, jak bude svět na konci své existence také očištěn ohněm. To nám tedy říká, že oheň, který po tisíciletí vyšlehne z nebe, bude pouze spolupracující silou destruktivních sil samotné planety Země a možná i nejbližšího vesmíru, jak je uvedeno v 2. Petrově listu 3: 7. Půjde o důsledky nashromážděné nepravosti miliard zlých lidí všech dob, kteří odmítli činit pokání v době, kdy jim byly dokořán otevřeny dveře Boží milosti. Dokonce brány Nového Jeruzaléma budou otevřeny až do chvíle, kdy se obrovská armáda bezbožných bude valit toto město dobýt.

*Nakonec zazní rozkaz k útoku a nespočetné vojsko vyrazí vpřed. Bude to vojsko, jaké nedal dohromady žádný pozemský dobyvatel, jakému se nemůže vyrovnat žádná armáda, jaká kdy byla na zemi. Vojsko povede ten nejmocnější válečník — satan. Jeho andělé soustředí všechny své síly na poslední boj. V satanově průvodu budou králové a vojevůdci a za nimi mohutné, nespočetné zástupy, každý pod určeným vůdcem. Sevřené šiky se s vojenskou přesností dají na postup — po rozpuhané a nerovné zemi zamíří k Božímu městu. **Na rozkaz Ježíše Krista budou brány Nového Jeruzaléma uzavřeny.** Satanovo vojsko město obklíčí a bude se připravovat k útoku. (Velké drama věků, str. 427)*

Brány Nového Jeruzaléma, otevřené až do poslední možné chvíle, ukazují, že Otcovo srdce je vždy otevřené jeho dětem, a že pouze oni jsou ti, kdo do něj skrze svůj nekající stav odmítají vstoupit. Kristův příkaz k uzavření bran je prostě jen reflexí jejich rozhodnutí odmítnout Boží milosrdenství.

Když se bezbožní blíží k městu, je Kristus oslavován a světlo, které z Něho vyzařuje, osvětluje všechno ve městě i na celém světě.

Pak se Ježíš Kristus znovu ukáže svým nepřátelům. Vysoko nad městem na podestě ze zářícího zlata se objeví velký a vyvýšený trůn. Na trůn se posadí Boží Syn a kolem něho se shromáždí obyvatelé jeho království. Slovy nelze popsat Kristovu moc a vznešenost. Sláva věčného Otce zahálí Syna; zář jeho přítomnosti naplní Boží město, pronikne branami a zaplaví celou zemi svým jasem. (Velké drama věků, str. 427)

Světlo Boží slávy, které naplňuje město, se vylévá i na zástupy bezbožných. Kříž, kterým pohrdali, se skví v celé své slávě.

Nad trůnem se ukáže kříž a jako v panoramatu se objeví výjevy Adamova pokušení i pádu a všechna dějství plánu vykoupení. Narození Spasitele v prostých poměrech, jeho dětství a mládí v prostotě a poslušnosti, jeho křest v Jordánu, půst a pokoušení na poušti, jeho veřejné působení, při němž lidem představoval vzácná Boží požehnání, dny naplněné činy lásky a milosrdenství, noci modliteb a bdění o samotě v horách, intriky závidy, nenávisti a zloby, kterými mu odpláceli za jeho dobrodiní, těžký a tajemný duševní zápas v Getsemanské zahradě, kdy na něj dolehly hříchy celého světa, zrada, již byl vydán napospas běsnící lůze, úděsné události oné hrůzné noci — vězeň nekladoucí odpor, opuštěný nejmilovanějšími učedníky, surově vlečený ulicemi Jeruzaléma, Boží Syn vedený za jáсотu davu před Annáše, před soudem v paláci velekněze, v soudní síni Piláta, před zbabělým a krutým Herodem, vystavený posměchu, urážkám a mučení a pak odsouzený na smrt — to všechno bude živě zobrazeno. (Velké drama věků, str. 428)

Spravedliví i bezbožní jsou silně pohnuti scénami Kristova kříže.

Hrůzná podívaná zachycuje přesně skutečnost. Satan, jeho andělé a jeho stoupcenci nebudou mít sílu odvrátit se od podívané na své vlastní dílo. Každý účastník si připomene to, co vykonal. Herodes, který nechal vyvraždit nevinné betlémské děti, aby zahubil izraelského krále, podlá Herodias, která nese vinu za smrt Jana Křtitele, slabý, servilní Pilát, posmívající se vojáci, kněží, představitelé lidu a rozběsněný dav, který volal: „Jeho krev na nás a na naše děti!“ — všichni budou sledovat hrůznost svého provinění. Marně se budou snažit skrýt se před

vznešeností Kristovy tváře vyzařující slávu slunce, zatímco vykoupení budou klást své koruny k jeho nohám a budou volat: „Zemřel za mne!“ (Velké drama věků, str. 429)

Protože bezbožní odmítli obraz milosrdného Boha a spojili se se Satanem a s jeho tvrzením, že každý hřích musí být potrestán, je jejich vlastní soud skrze Boží zákon obrácen zpět k nim.

Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkovi odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. (Touha věků, str. 489)

Celý bezbožný svět bude stát před Božím soudem obviněný z velezrady proti Boží vládě. Nikdo nebude obviněné hájit — nemají se čím omluvit; a Pán nad nimi vynese rozsudek věčné smrti. (Velké drama věků, str. 430)

Rozsudek, vyneseny Bohem, je pouze odrazem jejich vlastních myšlenek.

*Pak už bude všem zřejmé, že mzdou hříchu není svoboda a věčný život, ale otroctví, zkáza a smrt. **Bezbožní poznají, o co se připravili svou vzpourou proti Bohu.** Pohrdli vše převyšující věčnou slávou, když jim byla nabízena, a teď by si ji tolik přáli. Odsouzení budou volat: „To všechno jsme mohli mít, rozhodli jsme se to však ignorovat. Jak jsme byli zaslepení! Vyměnili jsme pokoj, štěstí a čest za bídu, hanbu a zoufalství.“ Všichni*

uznají, že byli z nebe vyloučeni po právu, protože celým svým životem vlastně prohlašovali: „Nechceme, aby tento člověk (Ježíš) nad námi vládl.“ (Velké drama věků, str. 430)

Stejně jako tenkrát židovští muži, kteří stáli před Kristem, když psal do písku, jsou i v této chvíli bezbožní usvědčeni k zániku svým vlastním úsudkem.

Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve (svém) svědomí, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. (Jan 8:9)

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechn soud svěřil Synu. (Jan 5:22)

Vy soudíte podle těla; já nesoudím nikoho. (Jan 8:15)

Bezbožní odmítli Spasitele, a nyní na ně dolehne vlastní forma ukřižování a jejich vlastní vina je rozdrť.

Ti, kdo odmítají Boží milosrdenství, tak svobodně nabízené, budou přesto na konci dějin donuceni poznat hodnotu toho, čím pohrdli. Pocítí agónii, kterou Kristus vytrpěl na kříži, aby zajistil vykoupení všem, kdo ho přijmou. A poté si uvědomí, co ztratili - věčný život a nesmrtelné dědictví. (Review and Herald, 4. září 1883).

Vidíme tedy, že když byl Kristus ukřižován v Jeruzalémě, a obyvatelé Sodomy a Gomory zemřeli staletí předtím ve vlastních vinách, tak Kristus trpěl s nimi a byl ukřižován (také) v Sodomě, jak je uvedeno ve Zj 11: 8. Jelikož je Sodoma příkladem trestu věčného ohně, vytrpí Kristus znovu utrpení ukřižování při smrti bezbožných na konci času.

Jako David (uprostřed vítězství) plakal nad svým ztraceným synem Abšalomem, tak ponese Syn Davidův (rozuměj Ježíš) obrovský žal za ztracené. Den velkého vítězství bude zároveň dnem velkého smutku, a až skončí, Bůh setře všechny slzy z očí, protože dřívější věci pominou.

Jinak jsou v té chvíli na tom bezbožní. Tváří v tvář realitě jsou naplněni zuřivým vztekem a snaží se vinu svalit na satana.

Přestože je Satan donucen uznat Boží spravedlnost a sklonit se před Kristovou nadvládou, jeho charakter zůstává nezměněn. Duch vzpoury, jako mocný proud, znovu vypukne. Naplněný šílenstvím se rozhoduje nevzdat tuto velkou válku. Nastal čas na poslední zoufalý pokus odboje proti Králi nebes. Vrhá se do řad svých poddaných a snaží se je inspirovat vlastním zuřivým odhodláním k okamžité bitvě. Avšak ze všech bezpočtu miliónů ztracenců, které ponouká k novému povstání, již nikdo neuznává jeho nadřazenost. Jeho síla jej opouští. Bezbožní jsou naplněni stejnou nenávistí k Bohu, která pohání Satana; ale vidí, že jejich případ je beznadějný, že proti Jehovovi nemohou zvítězit. Jejich vztek se obrací proti Satanovi a těm, kteří byli jeho nástroji ve lžích a svodu. Se zuřivostí démonů se proti nim obrací a následuje scéna vzájemného obviňování a násilí. (Duch proroctví, sv. 4, str. 487 an.s.)

Toto je závěrečná zkušenost se „zavřenými dveřmi“ pro celý svět. Výkřiky zoufalství z odmítnutí Boží milosti rezonují celou Zemí. Kdo může odhadnout míru nesmírné nepravosti ztracených a její vliv na planetu Zemi a její nejbližší vesmírné okolí? Je to vztek bezbožných, který zapaluje závěrečný oheň a vyvolá univerzální katastrofu.

Vystoupili na šíři země a obklíčili ležení svatých a milované město. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. (Zj 20:9)

Od Boha z nebe sestoupí oheň. Země se otevře a objeví se zbraně ukryté v jejích hlubinách. Z každé propasti vyšlehnou stravující plameny. I skály budou hořet. Přišel den hořící jako pec; oheň zachvátí celou zemi (Malachiáš 4:1; 2. Petrův 3:10). Zemský povrch se změní v jednolitou žhoucí tekutou hmotu — v obrovské ohnivé moře. Bude to čas soudu a záhuby bezbožných — „den Hospodinovy pomsty, rok odplaty v soudní při Siónu“. Izajáš 34:8. (Velké drama věků, str. 433)

Oheň, který šlehá z každé otevřené trhliny a propasti, je zhmotnělou reflexí žáru zla, který plane v srdcích ztracených.

*Pro množství svých zvráceností jsi špatností svého obchodování znesvětil své svatyně. **I vyvedl jsem z tvého středu oheň a ten tě strávil**, proměnil jsem tě v popel na zemi před očima všech, kteří tě vidí. (Ez 28:18)*

Pak bude jasné všem, dokonce i satanovi samotnému a bezbožným, že Boží soudy jsou spravedlivé a dobré. Jasně rozpoznají, že Vládce vesmíru umožňuje, aby se každý člověk nakonec setkal s důsledky svých vlastních rozhodnutí, a že to není On, kdo by každého a za jakýkoliv přestupek ihned a tvrdě srazil na zem.

Četli jsme o řetězech temnoty pro přestupníky Božího zákona. Četli jsme o červu, který nehyne, a o ohni, který nehasne. Tak je v Písmu popsána děsivá zkušenost každého, kdo se nechal naroubovat na satanův kmen, každého, kdo si pěstoval hříšné vlastnosti. Až když bude

pozdě, uvidí, že hřích je přestoupením Božího zákona. Uvědomí si, že kvůli hříchu je jeho duše oddělena od Boha a že Boží hněv na něm zůstává. [Může to vnímat tak, že Bůh od něj odvrátil svou tvář]. To je oheň, který nelze uhasit, a bude jím zničen každý nelitující hříšník. Satan se neustále snaží vést lidi k hříchu a každý, kdo se tomuto tlaku zlého bezstarostně poddává, kdo se odmítá vzdát svých hříchů a pohrdá odpuštěním a milostí, se ve dni Božího účtování setká s ovocem svého života. (Časopis Znamení doby, 14. dubna 1898)

Jako Satanovy nástroje se při nabídce široké cesty uplatňují bohatství, síla, intelekt, výmluvnost, pýcha, zvrácené pohnutky a vášnivé neovládané touhy, které ji zdobí lákavými květinami pokušení. Avšak každé slovo, které odmítáči Boha promluvili proti Vykupiteli světa, **se jim jednoho dne vrátí zpět a jejich duše plné viny spálí jako roztavené olovo.** Ohromeni hrůzou a hanbou uvidí Vzneseného přicházejícího v nebeských oblacích s mocí a velkou slávou. **Tehdy se každý troufalý odpůrce, který se kdy postavil proti Synu Božímu, uvidí v temnotě svého charakteru. Pohled na nepopsatelnou slávu Božího Syna bude pro všechny, jejichž povahy jsou pošpiněny hříchem, velmi bolestivý. Světlo čistoty a svatosti, vycházející z Krista, vzbudí výčitky svědomí, hanbu a hrůzu.** (Konfrontace, str. 87 an. s.)

A tak je velký boj dobra a zla ukončen. Hřích ani hříšníci už neexistují. A i když šlo o dlouho trvající a nesmiřitelnou válku, přesto vidíme, že v ní Bůh Otec a jeho Syn nepoužívali žádnou formu násilí.

Okolnosti zničení Sodomy

Když se vrátíme k příběhu Sodomy a Gomory, vidíme, že andělé, kteří byli posláni zničit tato města, tak učinili zjevením Boží

povahy lásky a apelovali na muže Sodomy, aby se odvrátili od své bezbožnosti. Stejně jako faraon, který zatvrdil své srdce vůči Božím výzvám, sděleným skrze Mojžíše a Árona, i obyvatelé Sodomy zaslepeně odmítli poslední poselství milosti a „dveře těchto měst byly zavřeny.“ Tímto způsobem Pán „zasahuje“:

Při destrukci Sodomy a Gomory vidíme, že Pán zasahuje; oheň sestoupil z nebe a zničil tato zkažená města.

Čas od času Bůh dával na vědomí, že se chystá zasáhnout určitým způsobem. Pozorně si všímá, co se na Zemi děje. Když tehdy situace dospěla do krizového bodu, vstoupil do děje, aby zabránil satanovým plánům. Často dopouští, aby se záležitosti národů, rodin i jednotlivců dostaly do krize, kdy jeho následný zásah bude všem zřejmý. (Svědectví pro jižní Afriku, str. 52-53 an. s.)

Ano, Bůh se na základě své lásky všemožně snaží zachraňovat nás a odvracet nás od sebedestruktivních důsledků našich vlastních činů a myšlenek. Nezasahuje do děje tím, že by nás trestal smrtí. A ani to nemusí dělat - naše vlastní přirozenost nás nevyhnutelně vede do zkázy sama, tento smutný proces nevyžaduje žádné aktivní zásahy od Hospodina. Přesto díky naší padlé povaze čteme výroky typu, že Bůh sesílá (trestající) oheň, i když Písmo jasně říká, že zasahuje proto, aby „mařil skutky ďáblův“ (1Jan 3:8). Pravda je taková, že Mu jde o naši záchranu a čím blíže jsme dospěli ke sebezničení, tím razantnější způsoby práce je nucen volit. Je takový, že však bude respektovat naše rozhodnutí, a to i taková, která zlomí jeho srdce, mučí jeho Syna a způsobují, že jeho stvoření „sténá a pracuje (jako) ku porodu“ (Řím 8:22).

Konečná zatvrzelost bezbožných obyvatel měst planiny způsobila, že se ze Sodomy do atmosféry šířil silný křik zhouby, který zapříčinil sežehnutí těchto měst. Přežili pouze tři lidé, Lot a jeho dcery.

Apoštol Pavel vysvětluje souvislost příčiny a následku:

*Proto je Bůh vydal **do potupných vášní**. Jejich ženy vyměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženou a ve své touze se rozpálili jeden k druhému, muži s muži páchají hanebnost a sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svoje poblouznění. Právě tak, jako neuznali za dobré poznávat Boha, **vydal je Bůh** jejich neosvědčené myslí, aby dělali, co se nesluší: Jsou naplněni veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, chamtivostí, špatností, jsou plni závisti, vraždy, sváru, lsti, zlomyslnosti, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, domýšliví, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, **jsou nerozumní, věrolomní, bezcitní a nemilosrdní**. Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je sami činí, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají. (Řím 1:26-32)*

Existuje souvislost mezi Římany 1: 26-32 a Izajášem 24: 5-6.

Země je znesvěcena pod svými obyvateli. Vždyť přestoupili zákony, změnili ustanovení, porušili věčnou smlouvu. Proto šířá zemi prokletí a její obyvatelé nesou vinu. Proto ubude obyvatel země a lidí zůstane maličko. (Iz 24:5-6)

Ti, kdo porušují zákonitosti života vraždou, závistí, lakomstvím, neposlušností vůči rodičům a dalšími způsoby, tím také porušují věčnou smlouvu. Poskvvrňují tak Zemi, takže její obyvatelé jednoho dne dospějí k zániku ohněm. Takoví lidé jsou vůči ostatním nemilosrdní, a protože neočekávají, že sami obdrží milosrdenství od Boha, zavírají tak dveře všem pozváním milosti.

Vliv (atmosféra), kterou každý člověk šíří, nasýtil ovzduší jedovatými plyny důsledků smilstva, zloby, lakomství, zákeřnosti, závisti, vražd, hádek, podvodů, apod. Z těchto důvodů Bůh nakonec tato města vystavil důsledkům jejich vlastních činů a podle Leviticu 18:25 umožnil zemi, aby „vyvrhla své obyvatele.“

Vliv myšlenek a jednání každého člověka ho obklopuje jako neviditelná atmosféra, kterou nevědomě vdechují všichni, kdo s ním přicházejí do styku. Tato atmosféra vlivu bývá často jedovatá a otrávená, a morální úpadek je jen jejím logickým vyústěním. (Svědectví pro církev, svazek 5, str. 111 an. s.)

Andělé, posláni do Sodomy, nebyli posláni, aby osobně zničili zkažená města. Ale reakce sodomských obyvatel, tváří v tvář Božím poslům, zavřela dveře milosrdenství, neboť sami v milosrdenství nevěřili.

Andělé nejsou z nebeských dvorů posíláni na Zemi ničit, ale vést a střežit ohrožené duše, zachraňovat ztracené, a přivádět zbloudilé zpět do ovčince. (Review and Herald, 10. května 1906)

Tito andělé vyšli zachránit ztracené obyvatele Sodomy a pokusili se pohnout zatvrzelými srdci bloudících a přivést je zpět mezi Boží děti.

Namísto toho však tamní lidé zatvrdili svá srdce, a tak navzdory snaze andělů, kteří si je přáli zachránit, přivedli na sebe obyvatelé těchto měst zhoubu – podobně jako faraon, který zničil Egypt tím, že odporoval výzvam Mojžíše a odmítal propustit Izraelce.

Takže, na základě této biblické studie máme nyní na výběr. Buď si zvolíme pohled na našeho nebeského Otce jako na přímého popravčího obyvatel těchto měst; nebo se z rozsudku, který postihl Sodomu a Gomoru poučíme a pochopíme, že naše myšlenky, slova i činy jsou semena, která ve svůj čas přinesou jistou sklizeň, která se projeví i v samotné přírodě. Proto prosme Boha o naplnění pokorným a laskavým Duchem Kristovým, který uvádí do souladu veškeré stvoření celého vesmíru.

Křik Sodomy a Gomory

Zničení Sodomy a Gomory je jedním z klíčových biblických příběhů, které lidé často chápou jako typickou ukázkou toho, jak Bůh zničí všechny, kdo se Mu trvale odmítají podřídit. Oheň, který přichází z nebe, je vnímán jako projev rozrušeného Boha, který přichází ukončit životy mizerných hříšníků, kteří byli pro svět i pro sebe samé jen otravnou přítěží.

Je to však pravdivý pohled? Položme si otázku, jak rozumět významu textu ze Zjevení 11:8 ve vztahu k události v Sodomě?
A jejich mrtvá těla budou ležet na náměstí toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován jejich Pán. (Zj 11: 8)

Všichni víme, že fakticky vzato Kristus nebyl ukřižovaný v Sodomě nýbrž o celá staletí později v Jeruzalémě. V Sodomě byli zničeni pouze její bezbožní obyvatelé. Myslíte, že je možné, že mnozí z nás upadli do pasti přesvědčení, že Kristus byl zavržen Bohem Otcem a s Ním i obyvatelé Sodomy? Není to spíš tak, že tam byl duchovně ukřižován z důvodu své velké a žel neopětované lásky...?

"A také ti, kteří Ho probodli." Tato slova se vztahují nejen na muže, kteří probodli Krista, když visel na kříži Kalvárie, ale na všechny, kteří ho i dnes stejným způsobem znovu křížují zlými slovy a špatným jednáním. Ježíš zažívá utrpení kříže dnes a denně. Muži i ženy vrážejí i dnes do jeho těla ostré hřeby tím, že Jej zneuctívají odmítáním činit jeho vůli. (Časopis Znamení doby, 28. ledna 1903).

Příběh zničení Sodomy a ostatních měst mezopotámské pláň je velmi důležitý, protože je příkladem toho, co se bude muset odehrát na konci milénia:

Podobně Sodoma a Gomora a okolní města, která stejným způsobem jako oni plně propadla smilstvu a odešla za jiným tělem, jsou předložena jako příklad, když nesou trest věčného ohně. (Juda 1: 7)